

**אמרי שפר אוסף 'תס'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com**

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת
'מפעל ליקוטי שמואל'
"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים:

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן.

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

60 ש"ח

בלבד

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

אדם שבעבודתו חייב לשתות מחמת החום עליו להימנע מלעבוד ביום התענית ולקחת חופשה, ואם אינו יכול להישמט מחשש שיפטרו אותו רשאי לעבוד וייתה בצנעה. (ילקו"י עמ' נז.).

אומר המאור ושמשי: "בני גד למשפחותם לצפון משפחת הצפוני, לחגי משפחת החגי, לשוני משפחת השוני". כשאתה מדבר על 'גד' – גומל דלים, תעשה את זה צפוני – בסתר. וגם תעשה את בשמחה, תעשה מזה חג – חגי. ואל תשכח את משפח השוני – לתת ולשנות... כל הזמן תיתן.

אומר רבי חיים מצאצא זצ"ל: תמה אני: אומר אדם: עני אני, אין אדם שמאמין לו. אומר: חוטא ופושע אני, הכל מאמינים לו.

אחד מהשבחים של דוד המלך היה שהוא 'יודע לנגן', ולכאורה זהו השבח של דוד המלך, שיודע לנגן בכינור? מה שבח יש בזה? אלא כוונת חז"ל שדוד המלך היה יודע להבחין בכוונת השואל על פי הטון של שאלתו, על פי ניגון המילים שיצא מפי השואל ידע דוד להבחין בטיבו של השואל, וזהו שיבחו של דוד המלך. (מרן מאור ישראל רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל זיע"א)

איתא בספה"ק למרות שקרח קיבל עונש כזה על מחלוקת, לצערנו הרב 'לא מתו', ועדיין עושים מחלוקת רח"ל, ושכחו את מה שמענישים ע"ז, ולא לומדים לקח, ומנסים לומר שהם מתכוונים לשם שמים.

"אלה בני בנימין" (כו, מא) – לבנימין היו עשרה בנים (בראשית מו, כא) ולדן היה רק אחד – חושים, והבן היחיד הזה היה חרש (סוטה יג), ואף על פי כן היה מרובה באוכלוסין יותר מבנימין שהיו לו עשרה בנים. מכאן יש ללמוד שמי שה' חפץ בו, יכול להצליחו על ידי בן אחד יותר ממי

שיש לו עשרה בנים. וכן לגבי עושר ונכסים: יש עני מצליח ושמח בחלקו, ולהיפך יש עשיר – מסכן. והכל הקב"ה עושה. (חפץ חיים)

אל תשים עיניך למי שעלה לעושר יותר ממך, אלא למי שהוא תחתך (הרא"ש אורחות חיים יום ד')

אם אדם אינו לומד מוסר, הרי הוא נשאר בצורתו הטבעית עם מידותיו הרעות. דבר זה נכון גם ליראי שמים, המדקדקים במצוות. (הרב אליהו זסלר)

"אקבל על עצמי 40 לומר פרק שירה", סיכמה האישה עם הרבנית שביקשה ממנה קבלה טובה לצורך הישועה. באחד הימים התקשר בעלה כשהיא באמצע אמירת פרק שירה, השפופרת הורמה והאישה קראה לתוכה: "חמור אומר...". הבעל נפגע עד עמקי נשמתו. אני? חמור?! לאחר שבוע הם נפגשו בביה"ד לצורך מתן הגט. למחרת התפרסמה מודעה בעיתון: קראתי 40 יום פרק שירה ונושעתי...

"אֲשֶׁר יֵצֵא לַפְּנִיָּה וְאֲשֶׁר יָבֹא לַפְּנִיָּה וְאֲשֶׁר יוֹצֵא וְאֲשֶׁר יָבִיא" מנהיג אמת, צועד לפני העם ואינו נגרר מאחוריו. שומה עליו להרימם אליו ולא להשפיל עצמו אליהם, תוך חלילה ותרנות ומילוי כל מבוקשיהם. וזהו 'אֲשֶׁר יֵצֵא לַפְּנִיָּה וְאֲשֶׁר יָבֹא לַפְּנִיָּה', שיצא לפנייהם וינהיג את העדה אחריה. ולא שיפנה לאחוריו לראות מה העם מבקש ולמלא אחר רצונו. מנהיג שיוצא לפני העדה, הריהו מרים אותה אליו. כפי שפירש בעל חידושי הרי"ם זצ"ל: "אֲשֶׁר יוֹצֵא", שהוא מפקיעם מן השפלות והטומאה. "וְאֲשֶׁר יָבִיא", מביאם אל הרוממות והקדושה. אבל מנהיג שיוצא אחרי העדה, הריהו נגרר אחריה, אל שפלותה. (אבני אזל)

אשת הג"ר שאול מאמסטרדם זצ"ל, שהתפרסמה בנעוריה בחוכמתה ובגאונותה, והייתה לומדת הרבה, ואחר נישואיה הפסיקה לימודיה מחמת עול הטיפול בילדיה. כאשר שאלו אותה על כך, השיבה ואמרה: בנות צלפחד נמנו בכל פעם לפי סדר חכמתן, ובסוף פרשת מסעי (במדבר לו, יא) נמנו לפי תולדותיהן, היינו לפי הגיל, ומדוע? - אלא כיוון שהתחתנו שוב חכמתן אינה תופסת מקום, כי 'אידישע מאמע' היא זאת שעסוקה בטיפול עם ילדיה ולא לפי רוב חוכמתה.

בברכת המזון מבקשים אנו: "הרחמן הוא ישלח לנו ברכה רבה בבית הזה ועל שלחן זה שאכלנו עליו", ומיד אחרי כן מוסיפים לבקש: "הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב". מדוע הבקשה על הברכה בבית נאמרת לפני הבקשה לביאת אליהו הנביא לבשרנו על הגאולה השלמה? אלא, שישנם אנשים המצפים למשיח רק כדי שיפתור את כל בעיותיהם הכלכליות, שימחק את המינוס בבנק וישפיע שפע של חיי רווחה חומריים... זו איננה צפייה אמתית ונכונה למשיח! לכן, קדם מבקשים ש"הרחמן ישלח לנו ברכה רבה בבית הזה" - שנזכה

לשפע גשמי, ועם כל זאת מבקשים שגם אז "הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב ויבשר לנו בשורות טובות ישועות ונחמות"

בחזרת תפלת שלים הצבור, פִּינֵן שְׁשָׁלִים הַצָּבוּר כְּכֹר הַתְּפִלָּה בְּפָנֵי עֲצָמוֹ בְּלַחֵשׁ וְאִינוֹ חוֹזֵר אֶת הַתְּפִלָּה בְּקִשְׁבִּיל הַשּׁוֹמְעִים, לְכֵן צָרִיכִין שְׁיִהְיוּ דְּוָקָא תַּשְׁעָה שׁוֹמְעִין וְעוֹנִין, שְׁלֹא תִהְיֶינָה בְּרִכּוֹתָיו לְבִטְלָה (וְלֹא דָּמִי לְמָה שֶׁפָּתוּב סִימָן ט"ו סְעִיף ז'), וְלְכֵן כְּשֵׁיט מִנֵּן מְצַמֵּץ, צָרִיכִין לְהִשְׁגִּים שְׁלֹא יִתְחִיל שְׁלִים הַצָּבוּר חֲזָרַת הַתְּפִלָּה, עַד שֶׁיִּגְמְרוּ כָּלֵן תְּפִלוֹתֵיהֶן שְׁיֻכְלוּ לַעֲנוֹת.

בפראנקפורט שבה שימש כרב ואב"ד הגאון רבי פנחס הלוי הורוויץ (ההפלא"ה) היה חזן שלא הצטיין ביראת שמים, אבל המון העם העריץ אותו בגלל קולו הנפלא. החזן התייחר ורצה ששכרו לא יהיה פחות מזה של הרב. התבטא עליו אחד מראשי הקהל, שהיה למדן וירא שמים: החזן שלנו עושה מעשה זמרי (מלשון זמר) ומבקש שכר כפנחס.

"בקנאו את קנאתי בתוכם" (כה"א) שאלה: בתוך מי? מתרץ ר' לוי יצחק מברדיטשב (היה סנגורם של ישראל. כשהיה רואה את בעלי העגלות מגזרים את האופן באמצע תפילה עם טלית ותפילין היה אומר: תראה ריבונו של עולם, טרודים בפרנסה אבל בכל זאת מתפללים... מה היה אומר היום שבאמצע חזרת הש"ץ עונים לפלאפונים? תראה, באמצע השוק הקימו בית כנסת...)

בשם המגיד מישרים רבי מרדכי דרוק זי"ע מובא, כשרצה להסביר מהו קנאות אמיתית היה אומר בצחות: כי הנה אצל פנחס (ברש"י סוף פרשת בלק) כתוב: "ראה מעשה וכו' ומיד ויקח רמח בידו", והנה היום לדאבוננו רואים הרבה פעמים שקודם "לוקחים רמח ורק אחר כך מחפשים את המעשה"...

בשנת תשי"ד נסע הרבי מליובאוויטש אל האדמו"ר מסאטמר לנחמו על פטירת בתו. החדר היה מלא רבנים ואישי ציבור ידועים, אבל מייד כשנכנס הרבי, השתתקו כולם והקשיבו לדבריו מתוך יראת כבוד. בעבור רבים מהנוכחים זו הייתה ההזדמנות הראשונה לפגוש את הרבי שקיבל את הנשיאות שנים אחדות קודם לכן, והרושם שהשאיר על כולם היה חזק ביותר. אחד הנוכחים ניגש לאחר מכן אל הרבי ואמר בהתפעלות: הרבי מליובאוויטש, אני ירא שהנני נעשה חסיד שלכם. חייך הרבי וענה: למה לעשות זאת מיראה? עשו זאת מאהבה. "[אמרה שיש בה אמירה, ח"ב]

בתוך הברכות שיצאו מפי בלעם נמצא הפסוק (במדבר כד, ה) מה טִבּוֹ אֱלֹהֵיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתִּיךָ יִשְׂרָאֵל, והגמרא מבארת (סנהדרין קה, ב) שהכוונה לבתי כנסיות ובתי מדרשות. רעיון מתוך מדבש כותב בספה"ק תפארת שלמה (פרשת לך לך), כשהוא עומד על הכתוב בפרשת כי תצא (דברים כג, ו) וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹהֵיךָ לְשִׁמְעֵ אֶל בְּלַעַם וַיִּהְיֶה ה' אֱלֹהֵיךָ לְךָ אֶת הַקְּלָלָה לְבִרְכָּהּ. מסביר התפארת-שלמה: בלעם ברצונו לקלל את ישראל רצה לומר שיהיו לישראל בתי כנסיות ובתי מדרשות, כי הוא כגוי מלא תאוות, חשב שהקללה הגדולה ביותר שאפשר לקלל בן אדם היא,

כשהוא ייאלץ לשבת כל היום בבית הכנסת ובבית המדרש, ולא יהיה לו חלק בתאוות העולם הזה. אולם הקב"ה הפך את אותה קללה עצמה לברכה, וזה היה לפני שנים רבות כאשר הושלך אברהם אבינו לאור כשדים, קיבל אברהם לו ולכל זרעו אחריו גוף חדש, גוף יהודי שנהנה מרוחניות, שמתענג מהשיבה בבית הכנסת ובבית המדרש. על כך נאמר 'וַיִּהְיֶה ה' אֱלֹהֵיךָ לְךָ אֶת הַקֶּלֶל לְבִרְכָּה' – כלומר, אותו דבר שאצל בלעם נחשב לקללה גדולה, לשבת בבית המדרש, הפך ה' שאצל היהודים תהיה זו הברכה הגדולה ביותר!

דבש הדבורים אינו מגוף הדבורים, אלא שהן מקבצות צוף מפרחים. לעומת זאת הארס שבעקיצת הדבורה הוא מגופה. כן בלעם הדבש שלו, הברכות המתוקות, לא היו משלו, רק שמו את הדברים בפיו. אולם עקיצותיו הקללות והעצות הרעות היו שלו ממש, מתוך תוכו. (שארית מנחם, להגרש"י רובינשטיין זצ"ל מפאריז)

הגאון הרב יצחק יוסף, הראשון לציון והרב הראשי לישראל מתכבד לישא דברים. מה הוא אומר: שלוש פסיעות לאחור פוסע העם היהודי בשעת אמירת 'עושה שלום' עם תום תפילת העמידה. יש כאן, הטעים הראשון לציון, גם רמז עבה לדמותו וצביונו של השלום: ויתור. אל תצפה, הוא אמר, שברקימת השלום תשב על זרי הדפנה ותקבל על מגש של כסף את מבוקשך. ממש לא. השלום כרוך, מכורח, בויתור, או בלשון מדויקת יותר - בנסיגה של שלוש פסיעות אחורנית. שלום מחייב שכל אחד מהניצים יבוא לקראת רעהו בכדי להביא ליישור ההדורים ביניהם. אין ברירה אחרת. אין.